

Υποθήκη η ζωή των ασθενών έναντι του μνημονιακού στραγγαλισμού

Με ενδιαφέρον και ενθουσιασμό πριν από μερικά χρόνια η παγκόσμια κοινότητα υποδέχτηκε την επιστημονική διαπίστωση πως τα παιδιά που γεννιούνται στις δυτικές κοινωνίες από τα μέσα της δεκαετίας του 2000 και έπειτα θα έχουν προσδόκιμο ζωής που ίσως να ξεπερνά τα 100 χρόνια

Η ιατρική επιστήμη και η εφαρμογή των ευρημάτων της στα συστήματα Υγείας αποτελούν τη βάση για την αισιόδοξη αυτή διαπίστωση. Δυστυχώς, αυτή η αισιοδοξία δεν φαίνεται να αφορά στα δικά μας παιδιά. Θα έλεγα, μάλιστα, πως η Ελλάδα αποτελεί ίσως τη μόνη χώρα του δυτικού κόσμου που με τις πολιτικές Υγείας που εφαρμόζει γυρνά αντίστροφα την πορεία στην ποιότητα και το προσδόκιμο ζωής. Κι αυτό γιατί η πολιτική των Μνημονίων δεν υπονομεύει μόνο το μέλλον των παιδιών μας αλλά θέτει ως υποθήκη για τα δάνεια που μας δίνονται ποιοτικά χρόνια από την ίδια τη ζωή τους.

Οι κυβερνήσεις των τελευταίων ετών, στις οποίες έπεσε το βάρος της διαχείρισης της οικονομικής κρίσης, μάταια προσπαθούν να είναι συνεπείς απέναντι στις απαιτήσεις των δανειστών μας, όσο παράλογες κι αν είναι αυτές, με αποτέλεσμα τα μέτρα που έχουν ληφθεί τα τελευταία χρόνια για την Υγεία να περιορίζονται σχεδόν μόνο σε οριζόντιες κινήσεις εισπρακτικού χαρακτήρα γύρω από τη μείωση των προϋπολογισμών Υγείας και φαρμακευτικής περίθαλψης. Αποτελεί δεδομένο γεγονός ότι από το 2008, ένα έτος που έχει καταγραφεί και ως το καλύτερο της ελληνικής οικονομίας μετά την ένταξή της στο ευρώ, το ΑΕΠ της χώρας έχει υποχωρήσει κατά 55 δισ. ευρώ. Την ίδια στιγμή η φαρμακευτική δαπάνη τα τελευταία 4 χρόνια υποχώρησε το 2013 κατά 55% πάνω από 3 δισ. ευρώ και από 2,3% ως ποσοστό του ΑΕΠ η δαπάνη έπεσε πέρυσι κάτω από το 1,3%!

Συνειδητοποιεί, λοιπόν, κανείς ότι η οικονομική πολιτική η οποία εφαρμόστηκε λόγω της ύφεσης ήταν δυσανάλογα «εξαντλητική» για τον κλάδο της Υγείας και δη του φαρμάκου, ο οποίος έχει εισφέρει στο μέγιστο βαθμό στο «φρενάρισμα» των γενικών κρατικών δαπανών

λόγω της υποχώρησης του ΑΕΠ. Βλέποντας, μάλιστα, την κρατική δαπάνη για περίθαλψη να καταρρέει περαιτέρω φέτος σε μη βιώσιμα επίπεδα, θα έλεγα ότι η «ανάπτυξη» που αναμένεται θα προέλθει κυριολεκτικά μέσα από την υποθήκη της υγείας των Ελλήνων πολιτών!

Να σημειώσω δε ότι σε όλο τον παραπάνω συλλογισμό δεν συμπεριλαμβάνω και το γεγονός ότι η κοντόφθαλμη αυτή πολιτική στερήσει δυνάμεις από την ελληνική οικονομία, αφού η φαρμακευτική βιομηχανία και ο κύκλος του φαρμάκου μπορούν να δημιουργήσουν ανάπτυξη, έσοδα και φυσικά είναι ένα «εθνικό προϊόν». Και ούτε συμπεριέλαβα και το PSI, ενάντια στις φαρμακευτικές επιχειρήσεις και τις επενδύσεις τους, που μείωσε πάνω από 1,5 δισ. ευρώ το καθαρό εσωτερικό χρέος προς το Ελληνικό Δημόσιο. Όπως καταλαβαίνει κανείς, ακόμη και με οικονομικούς όρους, η εφαρμοζόμενη πολιτική απέχει του λογικού συλλογισμού.

Αντίκτυπος

Παράλληλα, ακόμη κι αν η χώρα γυρίσει σε θετικούς ρυθμούς και το 2015 έχουμε ανάπτυξη, καμιά πολιτική τοποθέτηση για αύξηση των κρατικών χορηγήσεων για την Υγεία δεν έχει ανακοινωθεί. Δυστυχώς, η τακτική των περικοπών δείχνει να παγιώνεται από συνήθεια.

Από κει και πέρα αυτή η «συμβολή» της Υγείας στην εθνική οικονομία έχει τεράστιο αντίκτυπο στους πολίτες. Ήδη η επιστημονική κοινότητα κάνει λόγο για αύξηση στα κρούσματα ηπατίτιδας και HIV, καθώς τα προγράμματα πρόληψης και θεραπείας για τα ναρκωτικά και γενικότερα για την Υγεία αντιμετωπίζονται ως πολιτικές πολυτελείας, με αποτέλεσμα να υποστούν μεγάλες περικοπές, ενώ πολλά από αυτά καταργήθηκαν.

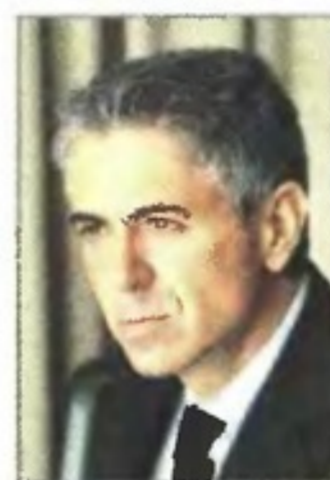
Την ίδια στιγμή τα στοιχεία για το 2013 δείχνουν ότι και τα κρούσματα φυματίωσης στη συγκεκριμέ-

νη κοινωνική ομάδα των χρηστών ναρκωτικών υπερδιπλασιάστηκαν σε σχέση με το 2012. Στα παραπάνω αξίζει να προστεθεί και η αύξηση των θανάτων από τη γρίπη, αλλά ακόμη και η επανεμφάνιση της ελονοσίας!

Μια κατηγορία που πλήττεται εντονότερα είναι οι χρόνια ασθενείς, όταν μάλιστα το 10% αυτών δεν μπορεί να αγοράσει καθόλου φάρμακα, ενώ ένας στους τρεις προχωρά σε δικής του «πατέντας» χορήγηση θεραπείας αραιώνοντας τη χρήση φαρμάκων ή τη συχνότητά της. Σύμφωνα επίσης με έρευνα της Εθνικής Σχολής Δημόσιας Υγείας, 2 στους 3 χρόνια πάσχοντες αντιμετωπίζουν αδυναμία επίσκεψης σε γιατρούς λόγω της οικονομικής τους κατάστασης. Το αποτέλεσμα είναι η λεγόμενη απορρύθμιση των ασθενών, γεγονός που, όπως έχει μετρηθεί για σημαντικές χρόνιες ασθένειες όπως το διαβήτη, αυξάνει το κόστος ανά ασθενή για τη δημόσια δαπάνη κατά 70%!

Την ίδια στιγμή η Πολιτεία σταθερά κωφεύει στις λογικές φωνές ένταξης στις αποζημιούμενες θεραπείες των καινοτόμων φαρμάκων. Τα τελευταία 250 σκευάσματα που

ΑΡΘΡΟ ΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΦΡΟΥΖΗ

Πρόεδρος Συνδέσμου Φαρμακευτικών Επιχειρήσεων Ελλάδος

Σύμφωνα με έρευνα της Εθνικής Σχολής Δημόσιας Υγείας, 2 στους 3 χρόνια πάσχοντες αντιμετωπίζουν αδυναμία επίσκεψης σε γιατρούς λόγω της οικονομικής τους κατάστασης

πήραν τιμή παραμένουν εκτός θετικής λίστας, αναμένοντας μάλλον τις εκλογές. Κι όμως, όπως έχει αποδειχτεί, μεσοπρόθεσμα για κάθε ένα ευρώ για καινοτόμο φάρμακο εξοικονομούνται περίπου επτά ευρώ για τη δημόσια Υγεία με χαμηλότερη νοσοκομειακή περίθαλψη και υψηλότερη παραγωγικότητα των πολιτών. Βέβαια, η κοντόφθαλμη συγκυριακή πολιτική λογική στην Ελλάδα δεν μπορεί να φτάσει έως εκεί.

Λύσεις

Για μία ακόμη φορά τονίζουμε την ανάγκη αλλαγής ρότας και την ουσιαστική αντιμετώπιση των προβλημάτων με τη δαπάνη στην πρωτοβάθμια περίθαλψη να πρέπει να διαμορφωθεί τουλάχιστον στα 2,3 δισ. ευρώ και στα νοσοκομεία στα 700 εκατ. ευρώ. Και ξαναλέω ότι οι σημαντικές αποφάσεις θα είναι καταστροφικές καθώς διακυβεύεται η υγεία της κοινωνίας. Μιας κοινωνίας, η οποία βλέπει το βίο των πολιτών της να κάνει χρόνια, παρά τις θυσίες τους, σε αυτό το ιδιαίτερα δύσκολο παρόν και χωρίς να βλέπει ότι εξασφαλίζει ένα καλύτερο μέλλον. ■